

Arrest

nr. 68 297 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwenning van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Vashendaroy, in de regio Shatoi (Tsjetsjenië, Russische Federatie). Sinds november 2009 baatte u een internetclub uit in Shatoi. U deed dit samen met I. T. (...), de neef van uw goede kennis A. T. (...) A. (...) was programmeur en hielp jullie soms met de computers. Daarnaast verhandelden u en I. (...) ook gsm's in jullie internetclub of in Grozny. In augustus 2010 werd A. (...) voor het laatst gezien. Hij had gezegd dat hij naar Kazachstan zou gaan, maar in september 2010 bleek dat hij en zijn oudere broer O. (...) spoorloos verdwenen waren. Zijn ouders trachtten hen tevergeefs op te sporen. Ze kregen bezoek van de politie, die liet weten dat A. (...) helemaal niet naar Kazachstan was gegaan, maar zich had aangesloten bij de rebellen in het bos. Ook O. (...) zou zich bij de rebellen hebben aangesloten. De ouders van A. (...) en I. (...) werden daarna geregeld opgeroepen bij de politie en bezocht door de FSB.

Op 18 oktober 2010 werd u opgeroepen bij de politie van Shatoi. U werd door een rechercheur ondervraagd over A. (...) en O. (...). Hij was ervan overtuigd dat u nog contact had met A. (...), via de internetclub. U werd ervan beschuldigd informatie, voedsel en geld te geven aan de rebellen. U vertelde wat u wist, maar zei dat u geen contact meer had met A. (...), noch met rebellen. U moest uw verklaringen ondertekenen en mocht vertrekken.

Op 22 oktober 2010 werden u en I. (...) 's middags door militairen meegenomen vanuit jullie internetclub. Jullie werden per auto weggevoerd naar de basis van het Zuid-Bataljon, in de buurt van Shatoi. Daar werden jullie gedurende twee à drie uur vastgehouden. Eerst werden jullie ondervraagd door Tsjetsjenen. Ze folterden I. (...) en u met elektrische stroom. Jullie werden beschuldigd van het helpen van rebellen. Daarna kwam er een Rus, die lid was van de FSB. Hij zei dat hij wist dat jullie onschuldig waren, maar dat jullie hoe dan ook zouden moeten samenwerken met hem. Indien A. (...) en O. (...) met jullie contact zouden opnemen, moest u dat aan hem laten weten. Jullie weigerden dit, uit vrees voor eventuele represailles vanwege de rebellen. De FSB'er liet daarop weten dat als jullie niet zouden meewerken, jullie nooit met rust gelaten zouden worden. Daarop werden jullie terug naar de internetclub gebracht.

Op 27 oktober 2010 werd u opnieuw opgeroepen, maar u ging hier niet op in. Op 29 oktober 2010 werd I. (...) opgeroepen bij de politie in Grozny. Ook hij werd ondervraagd door een rechercheur, in verband met zijn contacten met A. (...) en O. (...), en met de rebellen. Begin november 2010 ging I. (...) naar Kazachstan om zaken te kopen voor jullie internetclub.

Op 7 november 2010 was u alleen aanwezig in de internetclub, toen diezelfde militairen binnenvielen. Ze namen u mee naar een bos, waar u hard geslagen werd. U werd uitgescholden en ervan beschuldigd banden te hebben met de rebellen. U werd achtergelaten langs de weg en teruggevonden door een automobilist, die u naar huis bracht. De volgende dag bracht uw vader u naar het ziekenhuis in Grozny. U werd daar onderzocht en kreeg medicatie voorgeschreven.

Op 15 november 2010 werd u ontboden bij de politie van Shatoi. Omdat u in 'slechte' toestand was, ging u niet. Op 16 november 2010 kwamen mensen van de rechercheafdeling van de politie van Shatoi naar uw huis. Ze vroegen waarom u niet op de convocatie was ingegaan. Ze doorzochten uw computer en papieren en namen uw internationaal paspoort af.

Op 5 december 2010 werd I. (...) in Grozny ontvoerd, toen hij de moskee verliet. U vernam dit van zijn moeder en ging direct naar uw oom B. (...) in Grozny. Op 7 december 2010 vielen onbekenden, vermoedelijk dezelfde mensen als diegene die u al twee keer meenamen, uw ouderlijk huis binnen, op zoek naar u. Uw vader werd geslagen en jullie woning werd doorzocht. Diezelfde dag vernam u dat militairen aan de ouders van I. (...) hadden laten weten dat zij hun zoon dood hadden teruggevonden in de buurt van Achkhoy-Martan. Hij was aan de rand van het bos gevonden, met voedsel en andere zaken, die zeker voor de rebellen bedoeld waren. Pas een week later kregen de ouders het lichaam van I. (...) terug en kon hij in Achkhoy-Martan begraven worden. Op 8 december 2010 kwamen uw ouders naar uw oom in Grozny. Jullie besloten samen dat u beter kon vertrekken uit Tsjetsjenië. Op 9 december 2010 werd u door uw oom B. (...) per wagen van Grozny naar Nazran (Ingoesjetië) gebracht. Daar bleef u tot 12 december 2010 bij een neef van uw moeder, M. (...). Van

daar reisde u met B. (...) en M. (...) tot Brest (Wit-Rusland). U sliep één nacht bij de broer van M. (...), die uw verdere reis had geregeld. Op 15 december 2010 moest u in een vrachtwagen stappen, die u naar België voerde.

Op 17 december 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw intern paspoort, evenals twee convocaties en een medisch attest op uw naam. Vanuit België onderhoudt u contact met uw oom. Via hem vernam u dat uw vader twee keer werd meegenomen door de politie en over u ondervraagd werd. Daarnaast werd er zowel bij uw ouders als uw burens verschillende keren naar u gevraagd. Nog in december 2010 werden alle computers en materiaal van de internetclub in beslag genomen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie verlaten heeft, uit vrees vermoord te worden door militairen en/of politie. U verwees daarbij naar uw vriend I. T. (...), met wie u in Shatoi een internetclub uitbaatte. Zowel hij als u werden door de politie en militairen meegenomen, ondervraagd en mishandeld vanwege de neven van I. (...); A. (...) en O. T. (...) Deze zijn sinds september 2010 spoorloos verdwenen en wellicht rebel geworden. Omdat I. (...) in december 2010 vermoord werd, vreesde u dat u ditzelfde lot zou overkomen.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uw verklaringen met betrekking tot I. (...), A. (...) en O. T. (...) zijn immers niet geloofwaardig, waardoor uw verklaringen, als zou u vanwege uw band met hen door de Russische autoriteiten vervolgd worden, evenmin geloofwaardig zijn. Omdat u zelf geen enkel begin van bewijs voorlegde met betrekking tot uw asielrelaas en dan meer bepaald betreffende de T. (...) 's werd aan Cedoca (het informatiecentrum van het CGVS) gevraagd om over hen informatie te zoeken. Echter, de informatie die over O. (...), A. (...) en I. T. (...) uit Achkhoy-Martan (Tsjetsjenië) te vinden is, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, stemt niet overeen met uw verklaringen.

U verklaarde dat A. T. (...) – de neef van uw vriend en zakenpartner I. T. (...) – voor het laatst werd gezien in augustus 2010. Hij had gezegd dat hij naar Kazachstan zou gaan en in september 2010 zou terug keren. Hij keerde echter niet terug, maar bleek – samen met zijn oudere broer O. T. (...) – spoorloos verdwenen. De politie liet hun ouders weten dat zij helemaal niet naar Kazachstan waren gegaan, maar zich hadden aangesloten bij de rebellen in het bos (CGVS p. 7-8). U en I. (...) vernamen dit van de ouders van A. (...) en O. (...).

U wist niet precies in welke context O. T. (...) verdwenen was, maar gaf aan dat hij had deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog. Hij was vertrokken naar Kazachstan, maar de politie vond hem daar, bracht hem terug naar Tsjetsjenië, waar hij in de gevangenis belandde. In 2008 werd hij vrijgelaten, maar daarna werd hij nog regelmatig gecontroleerd (CGVS p. 8-9). Pas in september 2010 zou hij terug verdwenen zijn, samen met zijn broer A. (...). De toegevoegde informatie bevestigt dat O. T. (...) heeft deelgenomen aan een oorlog, maar vermeldt wel dat het gaat om de tweede en niet om de eerste oorlog. Daarnaast wordt ook zijn reis naar Kazachstan bevestigd, evenals zijn gevangenisstraf in Tsjetsjenië. Echter, in deze informatie wordt gesteld dat O. (...) zich al in 2009 zou hebben aangesloten bij de rebellen. Zijn familieleden werden daarom sinds 2009 lastig gevallen en ondervraagd over zijn verblijfplaats. Zo zou onder meer I. T. (...), samen met zijn vader A. M. (...), in augustus 2009 in Achkhoy-Martan gearresteerd zijn door de ordediensten. Ze werden gefolterd en ondervraagd over O.

(...). U gaf echter aan dat I. (...), voordat A. (...) en O. (...) verdwenen waren, nooit problemen had gekend vanwege O. (...) (CGVS p. 9). Dit stemt dus niet overeen met de toegevoegde informatie. U verklaarde verder dat u en I. (...) vanaf oktober 2010 door de politie van Shatoi geïnterviewd werden. Jullie werden opgeroepen bij de politie en door militairen meegenomen en mishandeld, vanwege A. (...) en O. (...) (CGVS p. 10-13). U verklaarde dat I. (...) in november 2010 naar Kazachstan ging om zich te bevoorraden. Vanwege jullie problemen bleef hij daar een maand en keerde hij in december 2010 terug naar Tsjetsjenië. Op 5 december 2010 werd I. (...) in Grozny ontvoerd, op het moment dat hij een moskee verliet. Toen u dit vernam van uw moeder, dook u onder bij uw oom. Op 7 december 2010 vertelden militairen tegen de ouders van I. (...) dat ze hem dood hadden teruggevonden, aan de rand van een bos. Hij zou spullen naar de rebellen hebben willen brengen. Jullie vermoedden dat dit opgezet spel was en dat hij door die militairen vermoord is (Vragenlijst CGVS p. 3, CGVS p. 13). Echter, uit de toegevoegde informatie blijkt dat I. T. (...) in augustus 2010 verdween. Dit gebeurde in Grozny, samen met een neef genaamd A. S.-A. T. (...). Beiden zouden naar een afscheidsfeestje geweest zijn van een vriend, die naar Noorwegen vertrok, maar ze keerden nooit terug. Later verklaarde de ordediensten aan de familie dat I. (...) en A. (...) zich bij de rebellen gevoegd hadden. Volgens verklaringen van de ordediensten zou I. T. (...) op 27 oktober 2010 gedood zijn tijdens een schietincident in Achkhoy-Martan. Ook een rebellenbron bevestigde de dood van I. T. (...) op die dag, weliswaar in andere omstandigheden dan blijkt uit de versie van de autoriteiten. Hoe dan ook stierf I. T. (...) volgens deze informatie niet op 5 december 2010, zoals u verklaarde, maar al op 27 oktober 2010.

Voor het zoeken van informatie over de T. (...)’s werd door Cedoca gebruik gemaakt van verschillende bronnen, waaronder in de eerste plaats de mensenrechtenorganisatie Memorial. Deze organisatie heeft onderzoek gedaan naar de problemen van enkele leden van de familie T. (...) uit Achkhoy-Martan, en dit door verschillende familieleden zelf te interviewen. Het betreft hier dus niet alleen informatie die direct afkomstig is van de familie T. (...), maar daarnaast werden er ook officiële en rebellenbronnen gebruikt om het toegevoegde antwoorddocument op te stellen. In geen van de geraadpleegde bronnen werd dus uw versie van de problemen, verdwijning en/of dood van I. (...), O. (...) en A. T. (...) bevestigd. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u niet alleen het moment van de verdwijning van O. T. (...) foutief weergeeft, maar ook de verdwijning en dood van I. T. (...), evenals de omstandigheden waarin A. T. (...) verdween. Dit is bijzonder zwaarwichtig, omdat hun verdwijning en/of dood de kern vormt van uw asielrelaas. Het is niet geloofwaardig dat u zich over dergelijke elementen zou vergissen, zeker gezien de door u verklaarde goede band met de T. (...)’s. I. T. (...) duidde u als uw vriend en zakenpartner, met wie u sinds 2009 een internetclub en handel in telefoons uitbaatte. A. T. (...) duidde u als uw vroegere klasgenoot, die jullie als programmeur hielp met de computers in jullie internetclub (CGVS p. 8-9). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u contact zou hebben gehad met de ouders van zowel A. (...) als O. (...), als van I. (...) (CGVS p. 8, CGS p.13). Indien u werkelijk zo dicht bij de familie T. (...) stond, zou u toch wel de correcte informatie over hun problemen moeten kunnen weergeven.

Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot I. (...), O. (...) of A.T. (...), noch enig document dat uw band met hen kan staven. Zo laat u bijvoorbeeld na iets voor te leggen met betrekking tot de dood van I. (...), die alsnog uw versie van de feiten zou kunnen staven. Ook stukken, waaruit zou blijken dat u werkelijk een internetclub uitbaatte met I. (...), en op die manier in het vizier van de autoriteiten kwam, ontbreken. Naar aanleiding van uw gehoor op het Commissariaat-generaal kreeg u de tijd om alsnog documenten voor te leggen die uw verklaringen over de T. (...)’s zouden kunnen ondersteunen (CGVS p. 5). Via uw advocaat werden op 15/04/2011 enkele documenten overgemaakt, die betrekking hebben op uw registratie als individueel ondernemer bij de federale belastingdienst, op 29/06/2010, en op het opleidingsprogramma ‘Begin een eigen zaak’, dat u van 27/07 tot 10/08/2009 in Grozny volgde. Echter, geen van deze documenten verwijst naar de internetclub die u zou hebben opgericht in Shatoi, noch naar de betrokkenheid daarbij van I. T. (...), als zakenpartner.

De stukken die u voorlegde met betrekking tot uw persoonlijke problemen zijn evenmin afdoende om het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te weerleggen. U toonde twee convocaties, waarin u respectievelijk op 27 oktober 2010 en 15 november 2010 werd opgeroepen bij de OVD van het Shatoiski district te Shatoi. U wordt opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte, maar nergens staat vermeld waarvan u dan verdacht wordt, noch wordt er verwezen naar de door u aangehaalde motieven of naar de T. (...)’s. Bovendien bevatten deze convocaties geen officiële hoofding. Ook het medisch attest dat u voorlegde, en dat op 4 december 2010 werd opgesteld door een arts-chirurg van het republikeins ziekenhuis te Grozny, vertoont geen officiële hoofding. Er wordt gemeld dat u zich op 11 november 2010 aanbood bij het ziekenhuis met verschillende verwondingen, waarvoor u verzorgd werd. Echter, de loutere vaststelling van verwondingen zegt niets over de omstandigheden waarin deze werden opgelopen. Dit attest is dan ook niet afdoende om uw verklaringen, als zou u door militairen geslagen zijn, vanwege uw band met de T. (...)’s, te ondersteunen.

De door u getoonde stukken zijn bijgevolg niet afdoende om uw verklaringen over de problemen van de T.(...)'s te ondersteunen. Dit geldt evenzeer voor uw verklaring, als zou u vanwege uw band met O. (...), A. (...) en I. T. (...) door de autoriteiten geïnterviewd en vervolgd worden.

Tenslotte bleek u ook onaannemelijk vaag over de problemen die uw familieleden na uw vertrek uit de Russische Federatie gekend zouden hebben, vanwege u. U verklaarde dat u geen rechtstreeks contact kon hebben met uw ouders, omdat hun telefoons zeker afgeluisterd zouden worden. U had wel contact met uw oom, want dit zou niet gevaarlijk zijn voor hem. U vernam van uw oom dat de politie nog naar u was komen vragen. U zei dat dit constant gebeurde, maar kon geen enkel bezoek dateren. Ook uw vader zou verschillende keren zijn meegenomen door de politie vanwege u, maar u kon dit evenmin dateren. U kwam niet verder dan 'in maart'. U gaf als verklaring dat u niet aanwezig was bij deze bezoeken of meenames en dat u daarom niet kon weten wanneer dat alles precies was gebeurd (CGVS p. 3-4). Echter, gezien u door uw oom op de hoogte werd gebracht van deze gebeurtenissen, is het niet geloofwaardig dat u uw oom niet om meer precieze informatie gevraagd zou hebben.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw intern Russisch paspoort bevat louter persoonlijke gegevens, die hier niet betwist worden. Daarom kan dit document bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "art. 2 par. 2 en 3" (bedoeld worden wellicht de artikelen 2 en 3) van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Tevens roept zij een schending in van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, en een schending van artikel 3 EVRM.

3.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat – daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) – artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofd van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt

dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Betreffende de motivering dat haar verklaringen over I., A. en O. T. ongeloofwaardig zijn en bijgevolg haar problemen met de Russische autoriteiten vanwege haar zogenaamde band met hen worden verworpen, betoogt verzoekende partij dat zij nooit heeft beweerd alles te weten over deze familie. Verzoekende partij zat in de klas bij A., maar studeerde af toen zij zeventien jaar oud was, daar waar A. nog verder studeerde aan de universiteit. I., de neef van A., werd een vennoot in haar pas opgerichte zaak, die zij kon openen na het winnen van een wedstrijd voor het beste businessplan. Met de broer van A., O., had zij evenwel geen contact vermits deze aanzienlijk ouder was.

Met betrekking tot het door verwerende partij geschetste feitenrelaas wenst verzoekende partij te verduidelijken dat het feit dat zij haar handelszaak kon opstarten met Tsjetsjeense steun als een verzwarende omstandigheid zal worden beschouwd. Het materiaal van haar internetclub werd in beslag genomen en verzoekende partij vreest dan ook dat haar computers werden bijgewerkt teneinde de noodzakelijke bewijsstukken tegen haar te fabriceren.

Voorts wenst verzoekende partij eraan te herinneren dat zij is opgegroeid in een context van oorlog, in een gezin dat zich niet politiek engageerde en enkel naar een rustig leven streefde. Zij is geen analiste van de politieke toestand in Tsjetsjenië, is de oorlog integendeel volledig beu en tracht resoluut vooruit te gaan in haar leven: "*in die zin is zij een perfect product van de propaganda gevoerd door Kadyrov die van Grozny een soort Dubai wenst te maken!*" Verzoekende partij voegt enkele foto's van moderne gebouwen toe en beklemtoont dat een groot deel van de jeugd met het verleden wenst te breken. Het verleden van haar vrienden of familieleden is ook voor verzoekende partij van weinig belang en het is derhalve geenszins verwonderlijk dat zij niet weet of O. tijdens de eerste of tweede Tsjetsjeense oorlog had gestreden. Zowel A. als I. konden haar efficiënt steunen in het lanceren van haar zaak, hetgeen voor haar het voornaamste was.

De informatie waarop verwerende partij zich steunt aangaande I., A. en O. is daarenboven niet correct. Er werd weliswaar gevraagd naar gegevens over de familie T., maar het antwoord handelde over de familie C. De Nederlandstalige tekst vermeldt enkel deze familienaam en de andere informatiebronnen zijn uitsluitend opgesteld in het Russisch, zonder enige vertaling, zodat de Raad hierover geen controle kan uitoefenen. Deze documenten horen derhalve uit de debatten te worden geweerd. In ondergeschikte orde dient de beslissing vernietigd te worden en opnieuw naar verwerende partij te worden doorverwezen voor een vertaling van desbetreffende stukken.

Verzoekende partij acht het ten slotte merkwaardig dat er wordt gerefereerd aan een onderzoek geleid door Memorial zonder hiervan de concrete resultaten bij het administratief dossier te voegen.

3.2.4.2. In verband met het verwijt dat het onderzoek van Memorial niet bij het administratief dossier werd gevoegd, merkt de Raad op dat het CEDOCA-antwoorddocument is samengesteld door een gespecialiseerde, onpartijdige ambtenaar en de inhoud van het document steun vindt in talloze bronnen. Specifiek met betrekking tot het onderzoek verricht door Memorial werd verwezen naar diens website (www.memo.ru). De insinuaties als zouden de door verwerende partij opgesomde gegevens betreffende I., A. en O. mogelijk niet stroken met de werkelijke resultaten van de doorlichting die werd uitgevoerd door Memorial, kan derhalve in geen geval enige weerklank vinden. Overigens werd voor het opstellen van voormeld document ook geput uit verscheidene andere, officiële bronnen die in de voetnoot worden meegedeeld.

Het argument dat de taalwetgeving zou zijn geschonden, kan evenmin worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt immers enkel gewag gemaakt van gegevens die zijn terug te vinden in het Nederlandstalige CEDOCA-antwoorddocument. Daarenboven zijn zowel de website van Memorial als die van Caucasian Knot – een andere bron die wordt vermeld in de voetnoot – beschikbaar in het Engels, een taal die verzoekende partij zeer goed lijkt te beheersen gelet op de veelvuldige Engelstalige websites die zichzelf bijbrengt en citeert ter staving van haar verweer. Het verzoek tot vernietiging wegens schending van de taalwetgeving kan derhalve geenszins worden ingewilligd.

Betreffende het verweer dat verkeerdelijk werd gepeild naar de familie C. in plaats van de familie T. – waarbij dient te worden opgemerkt dat de beginletter T. wordt gevolgd door de letter “s”, en voor het overige beide familienamen op één letter na identiek zijn – verwijst de Raad naar de transliteratie van het Cyrillische alfabet die bij de verweernota werd gevoegd. Daaruit blijkt dat de Russische beginletter van de familienaam van I., A. en O. bij een omzetting naar het Latijnse schrift zowel in een “c” als in “ts” kan resulteren. Er werd dienvolgens wel degelijk informatie vergaard over de juiste familie.

Verder constateert de Raad dat verzoekende partij zich vergenoegt haar persoonlijke relaties met I. en A. wederom uiteen te zetten – hierbij benadrukkend dat zij met O. geen contacten onderhield – en de blote bewering toevoegt als zouden de Tsjetsjeense autoriteiten ondertussen bewijzen tegen haar hebben gefabriceerd met behulp van haar eigen computers. Daarnaast tracht zij op allerlei manieren de breuklijn met de woelige Tsjetsjeense geschiedenis in de verf te zetten. Echter, waar deze eventuele breuk met het verleden mogelijk een verklaring kan bieden voor het door elkaar halen van beide Tsjetsjeense oorlogen aangaande O.’s militaire betrokkenheid, ziet de Raad in redelijkheid niet in hoe dit relevant zou kunnen zijn – laat staan een rechtvaardiging zou vormen – voor het afleggen van onjuiste verklaringen betreffende de kern van het door verzoekende partij geschetste asielrelaas. Dit situeerde zich immers niet in het verre verleden, maar nam pas een aanvang in oktober 2010, toen verzoekende partij en I. naar eigen zeggen geïnterviewd werden na de verdwijning van A. en O. Uit de zinsnede dat verzoekende partij “een perfect product van de propaganda gevoerd door Kadyrov” zou zijn, kan de Raad evenmin enig zinvol verweer distilleren.

De flagrant onjuiste verklaringen betreffende de verdwijning en dood van I. en de omstandigheden waarin A. verdween, vallen geenszins te rijmen met de door verzoekende partij aangehaalde nauwe banden. Verwerende partij concludeerde terecht dat de geloofwaardigheid van haar problemen – ten gevolge van de zogenaamde uitermate goede relatie met beide vermeende rebellen – hierdoor volstrekt wordt ondermijnd.

3.2.5.1. Betreffende de door haar neergelegde convocaties wenst verzoekende partij te onderstrepen dat oproepingen stelselmatig melding maken van de hoedanigheid van hetzij getuige, hetzij verdachte. De specifieke reden waarvoor men wordt opgeroepen, wordt evenwel nooit neergeschreven, hetgeen de commissaris-generaal hoort te weten.

In verband met het medische getuigschrift poneert verzoekende partij dat dit op haar aanvraag werd opgesteld, met de vermelding waarvoor het ging dienen. Zij oppert dat dit de reden kan zijn waarom het document geen officiële hoofding vertoont en benadrukt dat het document hoe dan ook ondertekend werd.

Voor het overige ziet verzoekende partij niet in hoe zij bewijsstukken zou kunnen voorleggen aangaande derden, van wie zij geen familielid is. Zij wijst erop dat verwerende partij evenmin specificeerde welk type van bewijs werd verwacht en is dan ook van mening dat deze eisen realistisch noch redelijk zijn.

3.2.5.2. De Raad stelt vast dat het argument als zou een convocaties nooit de specifieke reden vermelden voor het oproepen van een individu op een blote bewering berust die verzoekende partij op generlei wijze met concrete, objectieve informatie staft. Zij kan derhalve geen ontkrachting vormen van desbetreffende motivering. Daarnaast merkte verwerende partij terecht op dat, net zoals bij het medische getuigschrift, ook bij deze convocaties een officiële hoofding ontbreekt, hetgeen verzoekende partij niet betwist.

In verband met het medisch attest stipte verwerende partij voorts terecht aan dat een arts weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit

met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Een medisch getuigschrift volstaat dan ook niet ter staving van de verklaring dat verzoekende partij door militairen geslagen zou zijn vanwege haar band met I., A. en O.

Waar verzoekende partij ten slotte haar frustratie uit over het feit dat zij niet weet hoe zij haar relatie met I., A. en O. zou kunnen aantonen en dit evenmin werd geconcretiseerd door verwerende partij, merkt de Raad op dat er een veelheid aan mogelijkheden bestaat om aan te tonen dat verzoekende partij nauwe banden onderhield met – minstens twee van – deze vermeende rebellen. Een dergelijk bewijs kan bijvoorbeeld worden aangereikt door een akte neer te leggen van de internetwinkel die verzoekende partij samen met I. zou hebben uitgebaat, hetgeen ook tijdens het verhoor werd gesuggereerd (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 07/04/2011, p. 5). Verzoekende partij kan derhalve onmogelijk volharden in de bewering als zou van haar het onmogelijke bewijs worden verlangd.

3.2.6.1. Aangaande de motivering dat zij onaannemelijk vaag bleef over de problemen van haar familieleden na haar vertrek uit de Russische Federatie, onderstreept verzoekende partij dat zij sinds haar vertrek in december 2011 (bedoeld wordt 2010) enkel telefonisch contact onderhoudt met haar oom. Deze gesprekken blijven uiteraard beperkt vermits de oom nog steeds in Tsjetsjenië vertoeft. De vrees dat zij afgeluisterd worden en desgevallend de oom verklikt zou worden, blijft evenwel bestaan. Om die reden blijven de gesprekken in verband met de situatie van haar ouders erg beperkt en noodzakelijk vaag. Het is uiterst belangrijk dat de autoriteiten geen bewijsmateriaal kunnen vergaren aangaande de hulp die de oom bood bij de vlucht van verzoekende partij.

3.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich te informeren over het verder verloop van de situatie wijst op een desinteresse en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Het verweer als zou de telefoonlijn afgeluisterd worden, ontslaat verzoekende partij in geen geval van deze informatieplicht. Immers zijn er tal van andere communicatiemogelijkheden voorhanden om contact op te nemen met familieleden, met derden of zelfs met een advocaat, ingeval er effectief sprake zou zijn van af luisterpraktijken. Indien verzoekende partij zou vernemen dat zij nog actief wordt gezocht, vormt dit per slot van rekening een bekrachtiging van de door haar voorgehouden vrees om naar haar thuisland terug te keren.

3.2.7.1. Verzoekende partij wenst er verder op te wijzen dat de situatie in Tsjetsjenië zoals die wordt geschetst door verwerende partij steunt op informatie van 15 maart 2010 en derhalve, gelet op het evolutieve karakter van de toestand aldaar, bezwaarlijk actueel kan worden genoemd. Daarenboven kan men uit deze informatiebundel geen algemene conclusie trekken, maar dient de landeninformatie integraal te worden gelezen. Er wordt immers gewaarschuwd dat dit document geen exhaustief beeld of definitief antwoord over de behandelde thema's kan uiteen zetten, vermits het slechts gaat om een gedeeltelijke weergave van een complexe, evoluerende situatie op een welbepaald moment. Hetgeen pertinent wordt geacht, is het risicoprofiel voor familieleden van rebellen en kennissen die hen hulp hebben geboden of die hiervan verdacht worden. Verzoekende partij behoort duidelijk tot dit risicoprofiel.

Daarnaast benadrukt verzoekende partij dat de situatie in de noordelijke Kaukasus thans erger is dan enkele jaren geleden. Hiervoor verwijst zij naar een brief van Pax Christi Vlaanderen d.d. 17 september 2009, een lijst van "*recente rapporten*" die allen dateren van 2008 en 2009 en geeft zij een riant lijst met voornamelijk Engelstalige websites weer die worden aanbevolen "*voor verder onderzoek*". Uit deze bronnen blijkt duidelijk dat vermeende rebellenstrijders een hoog risico lopen in Tsjetsjenië.

De aanslagen in Moskou van 29 maart 2010 en 24 januari 2011 dienen eveneens te worden geanalyseerd, nu zij gebruikt worden om verdere repressie te voeren ten overstaan van vermeende rebellen of hun sympathisanten. Ter illustratie geeft verzoekende partij integraal een internetartikel van Pax Christie mee, evenals een bondig internetartikel van Radio France Internationale betreffende de aanslag in 2010 en een internetartikel geplukt van de Insudok-website aangaande de aanslag in 2011. Verder maakt zij gewag van een negatief reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, waarbij niet-essentiële reizen naar bepaalde gebieden van de Russische Federatie – inclusief Tsjetsjenië – worden ontraden.

3.2.7.2. Indien verzoekende partij van oordeel is dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt achterhaald is, dient te worden aangestipt dat het aan haar toekomt om deze informatie met concrete gegevens te weerleggen. Verzoekende partij refereert aan een veelheid aan bronnen,

maar lijkt over het hoofd te hebben gezien dat deze allen, met uitzondering van de drie artikels over de aanslagen in Moskou, van minder recente datum zijn – 2008 tot medio 2009 – dan vele bronnen aangewend in de zeer uitgebreide informatiebundel waarop de commissaris-generaal zich steunt en die dateren van eind 2009 en begin 2010 (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, getiteld “*Subject Related Briefing: Russische Federatie / Tsjetsjenië*” d.d. 15 maart 2010).

Hoewel deze informatiebundel de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze *Subject Related Briefing* werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. Verzoekende partij beweert weliswaar dat de in het rapport vermelde conclusies achterhaald zijn, maar slaagt er met een loutere verwijzing naar minder recente documenten niet in om toe te lichten waarom dit zo het geval zou zijn.

Het is daarenboven merkwaardig dat de conclusie betreffende de risicoprofielen, ondanks het zogenaamde verouderde karakter van het rapport, dan weer wél “*pertinent*” zou zijn volgens verzoekende partij. In dit opzicht benadrukt de Raad dat uit wat vooraf gaat blijkt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk wist te maken dat zijzelf bevriend zou zijn met I., A. en O., zodat er niet kan worden aangenomen dat zij effectief zou behoren tot deze risicoprofielen.

Wat betreft de recentere artikelen waarin de commotie na de aanslagen van 29 maart 2010 en 24 januari 2011 wordt geschetst, benadrukt de Raad dat deze gebeurtenissen, hoe tragisch ook, evenmin enig concreet verband aantonen met de individuele, persoonlijke situatie van verzoekende partij en zij derhalve niet kunnen illustreren dat zij in haar land van herkomst werkelijk zou worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij voorts een scala aan websites “voor verder onderzoek” opnoemt, doch op geen enkele manier preciseert waar wat exact op deze site kan worden teruggevonden ter ondersteuning van haar verweer, dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om zelf het bewijs van haar verweer te achterhalen en zo lacunes in de bewijsvoering op te vullen.

In verband met het reisadvies uitgaande van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken ten slotte wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Russische nationaliteit bezitten of die niet van Tsjetsjenië afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij, die wel de Russische nationaliteit bezit en van deze regio afkomstig is. Het negatieve reisadvies slaat niet op de concrete situatie van verzoekende partij, maar kent slechts een algemene strekking en beoogt een globale situatieschets te geven voor reislustige bezoekers van het betrokken land (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206).

3.2.8. Daar waar verzoekende partij haar verontwaardiging uitdrukt over het feit dat zij op het Commissariaat-generaal niet werd geconfronteerd met de bevindingen van verwerende partij en opwerpt dat aldus het tegensprekelijke karakter van de debatten werd geschonden, dient vooreerst te worden aangestipt dat er geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat en dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissingen neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

In de mate dat verzoekende partij zou refereren aan de schending van de hoorplicht wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd gehoord op 7 april 2011. Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

Voorts stond het verzoekende partij vrij om, in het kader van de onderhavige beroepsprocedure en na inzage van het administratief dossier met concrete en objectieve elementen de juistheid van de beschikbare informatie in een ander daglicht te stellen. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat verzoekende partij er niet in is geslaagd om de informatie uit het administratief dossier succesvol te betwisten en de daaraan gekoppelde ongelooftwaardigheid van het relaas te weerleggen.

3.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij opmerkt dat personen die, na een tijd in het buitenland te hebben verbleven, naar Tsjetsjenië terugkeren zouden worden verdacht en meer worden gecontroleerd, wijst de Raad erop dat gezien de volstreekte ongelooftwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas er geen enkele indicatie aanwezig is dat verzoekende partij ook daadwerkelijk zou worden vervolgd om de redenen aangehaald in het feitenrelaas. Verzoekende partij toont evenmin aan dat het louter illegaal verlaten van Tsjetsjenië bij terugkeer wordt bestraft en dat een dergelijke bestraffing, indien voorzien, disproportioneel zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij werpt op dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de specifieke en actuele context van het Tsjetsjeense conflict, dat grotendeels intern is geworden. Artikels, raadpleegbaar op de website van Vluchtelingenwerk Vlaanderen en Pax Christi Vlaanderen, getuigen over het lot van Tsjetsjenen in de Russische Federatie, die buitensporig geweld en schendingen van mensenrechten moeten ondergaan. Verzoekende partij brengt evenwel geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar enkele internetartikels waaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië in het algemeen moeilijk en soms gevaarlijk is en dat er nog steeds mensenrechtenschendingen plaatsvinden – hetgeen verwerende partij overigens niet ontkent – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er derhalve een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is

sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burger-slachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en soms gevaarlijke situatie niet weerlegd. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correcte zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.10. Waar verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 april 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT